

חכמינו ז"ל אמרו: כל מי שיאמר פרשת המן בכל יום לא תחסר לו פרנסה. ולפני אמירת הפרשה אומרים את היהי רצון. ומותר לומר פרשת המן אפילו בשבת, אלא שאת התפלות על הפרנסה לא יאמר בשבת.

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתזמין פרנסה לכל עמך בית ישראל ופרנסתי ופרנסת אנשי ביתי בכללם. בנחת ולא בצער בכבוד ולא בבוזי בהתר ולא באסור כדי שנוכל לעבוד עבודתך וללמוד תורתך כמו שזנת לאבותינו מן במדבר בארץ ציה וערבה:

ואמר יי למשה הא אגא מחית לכוון לחמא מן שמיא ויפקון עמא וילקטון פתגם יום ביומיה בדיל דאנסנון הנהכוון באורייתא אם לא:

ויהי ביומא שתיקתא ויתקנון ית דנינתון ויהי על סד תרין על דילקטון יום יום:

ואמר משה ואהרן לכל בני ישראל ברמשא ותדעון ארי יי אפיק יתכוון מארעא דמצרים:

ובצפרא ותחזון ית יקרא דיי כד שמיע (קדמוהי) ית תרעמותכון על מימרא דיי ונחנא מה ארי אתרעמתון עלנא:

ואמר משה בדינתו יי לכוון ברמשא בסרא למיכל ולחמא בצפרא למסבע בדשמיעו קדם יי ית תרעמותכון די אתון מתרעמין עלוהי ונחנא מא לא עלנא תרעמותכון אלהו על מימרא דיי:

ואמר משה לאהרן אמר לכל פגשתיא דבני ישראל קריבו קדם יי ארי שמיעו קדמוהי ית תרעמותכון:

נהנה כד מליל אהרן עם כל פגשתיא דבני ישראל ואתפניו למדברא וקא יקרא דיי אתגלי בענא:

ומליל יי עם משה למימר:

שמיע קדמי ית תרעמת בני ישראל מליל עמהון למימר בין שמישא תיכלון בסרא ובצפרא תשבעו לחמא ותדעון ארי אגא יי אלהכון:

והנה ברמשא וסליקת סליו נחפת ית משריתא ובצפרא הנת נחתת טלא סחור סחור למשריתא:

וסליקת נחתת טלא וקא על אפי מדברא דעזק מקלף דעזק כגיר כגלידא על ארעא:

ותחו בני ישראל ואמרו גבר לאחיהי מנא הוא ארי לא ידעו מה הוא ואמר משה להון הוא לחמא דיהב יי לכוון למיכל:

דין פתגמא די פקיד יי לקוטו מניה גבר לפום מיכליה עמרא לגלגלתא מננו נפשתיכון גבר לדי במשפניה תסבון:

ועבדו כן בני ישראל ולקטו דאסגי ודאזער:

וקלו בעמרא ולא אומר דאסגי ודאזער לא חסיר גבר לפום מיכליה לקטו:

ואמר משה להון אנש לא ישאר מניה עד צפרא:

ויאמר יי אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו הנהך בתורתך אם לא:

והנה ביום הששי והכינו את אשר הביאו והנה משנה על אשר ילקטו יום יום:

ויאמר משה ואהרן אל כל בני ישראל ערב וידעתם כי יי הוציא אתכם מארץ מצרים:

ובקר וראיתם את כבוד יי בשמעו את תלנתיכם על יי ונחננו מה כי תלינו עלינו:

ויאמר משה בתת יי לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע בשמע יי את תלנתיכם אשר אתם מלינם עליו ונחננו מה לא עלינו תלנתיכם כי על יי:

ויאמר משה אל אהרן אמר אל כל עדת בני ישראל קרבו לפני יי כי שמע את תלנתיכם:

ויהי כדבר אהרן אל כל עדת בני ישראל ויפנו אל המדבר והנה כבוד יי נראה בעיניו:

וידבר יי אל משה לאמר:

שמעתי את תלונת בני ישראל דבר אלהם לאמר בין הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני יי אלהיכם:

ויהי בערב ותעל השל ותכס את המחנה ובבקר היתה שכבת הטל סביב למחנה:

ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק מחספס דק ככפר על הארץ:

ויראו בני ישראל ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא ויאמר משה אלהם הוא הלחם אשר נתן יי לכם לאכלה:

זה הדבר אשר צוה יי לקטו ממנו איש לפי אכלו עמר לגלגלת מספר נפשתיכם איש לאשר באהלו תקחו:

ויעשו כן בני ישראל וילקטו המרבה והממעט:

וימדו בעמר ולא העדיף המרבה והממעט לא העסיר איש לפי אכלו לקטו:

ויאמר משה אלהם איש אל יותר ממנו עד בקר:

ולא שמעו אל משה ניותרו אנשים ממנו עד בקר נירם
תולעים ויבאש ויקצה עליהם משה:

וילקטו אתו בבקר בבקר איש כפי אכלו ותם השמש
ונמס:

ויהי ביום הששי לקטו לחם משנה שני העמר לאחד
ויבאו כל נשיאי העדה ויגידו למשה:

ויאמר אליהם הוא אשר דבר יי שבתון שבת קדש ליי
מחר את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו ואת
כל העדה הגיחו לכם למשמרת עד הבקר:

ויניחו אתו עד הבקר כאשר צוה משה ולא הבאיש
ורמה לא היתה בו:

ויאמר משה אכלהו היום כי שבת היום ליי היום לא
תמצאהו בשדה:

ששת ימים תלקטהו וביום השביעי שבת לא יהיה בו:

ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט ולא מצאו:

ויאמר יי אל משה עד אנה מאנתם לשמר מצותי
ותורתי:

ראו כי יי נתן לכם השבת על פן הוא נתן לכם ביום
הששי לחם יומים שבו איש תחתיו אל יצא איש
ממקמו ביום השביעי:

וישבתו העם ביום השביעי:

ויקראו בית ישראל את שמו מן והוא קזרע גד לבן
וטעמו כצפיתח בדבש:

ויאמר משה זה הדבר אשר צוה יי מלא העמר ממנו
למשמרת לדרתיקם למען יראו את הלחם אשר
האכלתי אתכם במדבר בהוציא אתכם מארץ מצרים:

ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא
העמר מן והנח אתו לפני יי למשמרת לדרתיקם:
כאשר צוה יי אל משה ויניחהו אהרן לפני העדת
למשמרת:

ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד באם אל
ארץ נושבת את המן אכלו עד באם אל קצה ארץ
כנען:

והעמר עשרית האיפה הוא:

והנה ביומא שתיאתאה לקטו לחמא על חד תרין תרין עמרין לסד
ואתו כל רב רבבי כנשתא וסויאו למשה:

ואמר להון הוא די מליל יי שבתא שבת קודשא קדם יי מחר ית
די אתון עתידין למפא אפו וית די אתון עתידין לבשלא בשילו
וית כל מותרא אצנעו לכון למשרת עד צפרא:

ואצנעו ימיה עד צפרא כמא דפקיד משה ולא סרי וריחשא לא
הנה ביה:

ואמר משה אכלוהי יומא דין ארי שבתא יומא דין קדם יי יומא
דין לא משפחניה בסחלא:

שמת יומין תלקטניה וביומא שביעאה שבתא לא יהי ביה:

והנה ביומא שביעאה נפקו מן עמא למלקט ולא אשפחו:

ואמר יי למשה עד אימתי אתון מסרבין למטר פקודי וארתי:

תזו ארי יי יהב לכון שבתא על פן הוא יהב לכון ביומא שתיאתאה
לחם תרין יומין תיבו אנש תחותיה לא יפוק אנש מאתריה
ביומא שביעאה:

ונחו עמא ביומא שביעאה:

ויקרו בית ישראל ית שמיה מן והוא כבר זרע גדא חנר וטעמיה
כאסקריטון בדבש:

ואמר משה דין פתגמא די פקיד יי מלי עמרא מניה למטרא
לדריכון גדיל דיתחזון ית לחמא די אוכלית יתכון כמדברא
באפקותי יתכון מארעא דמצרים:

ואמר משה לאהרן סב צלוחית חדא ונהב תפון מלי עמרא מן
ואצנע ימיה קדם יי למטרא לדריכון:

כמא די פקיד יי למשה ואצנעיה אהרן קדם סהדותא למטרא:

ובני ישראל אכלו ית מנא ארבעין שנין עד דמיתיהון לארעא
יתבתא ית מנא אכלו עד דאתו לסיפי ארעא דכנען:

ועמרא חד מן עסרא בתלת סאין הוא:

אתה הוא יי לבדך אתה עשית את השמים ושמי השמים הארץ וכל אשר עליה הימים וכל אשר בהם ואתה מסנה את פלם ואתה הוא
שעשית נסים ונפלאות גדולות תמיד עם אבותינו גם במדבר המטרת להם לחם מן השמים ומצור החלמיש הוצאת להם מים וגם נתת
להם כל צרכיהם שמלותם לא בלתה מעליהם פן ברתמיה הרבים ובחסדיה העצומים תזוננו ותפרנסנו ותכלכלנו ותספיק לנו כל צרכנו
וצרכי עמך בית ישראל המרוצים במלוי ובכרונ בלי טרח ועמל גדול מתסת ידך הנקיה ולא מתסת ידי בשך נדם:

יהי רצון מלפניך יי אלהי נאלהי אבותי שתכין לי ולאנשי ביתי כל מתסורנו ותזמין לנו כל צרכנו לכל יום ויום מחיינו די מתסורנו
ולכל שעה ושעה משעותינו די ספוקנו ולכל עצם מעצמינו די מחינתנו מידך הטובה והרחבה ולא כמעוט מפעלינו וקוצר חסדינו ומזעיר
גמולותינו ויהיו מזונותי ומזונות אנשי ביתי ונרעי ונרע ורעי מסורים בידך ולא ביד בשך נדם: